PP CURIERUL INFORMATIV PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr.12 – IUNIE 1996

EDITORIAL

Șansele noastre

Se miră unii de ingeniozitatea măsurilor pe care „Puterea" le preconizează pentru a-și asigura culcușul cald pentru alți patru ani. Aceștia nu știu că în spatele „Puterii" stau „creerii în vată" din secțiile fostului C.C. și, prin ei, au pregătite, ca la șah, câteva mișcări înainte. Opoziția, biata de ea, până când reușește să descifreze și să găsească, eventual, antidotul, „Puterea" vine cu o nouă măsură și așa mai departe.

Partidul de guvernământ, după ce și-a făcut inventarul voturilor obținute a lăsat pragul de intrare a partidelor în parlament de la 3%. Este drept, că, prin aceasta, nu vom fi scutiți de a mai vedea o serie de „figuri" imposibil de suportat, și sigur vom vedea, în continuare, alte= aceleași „figuri" lăfăindu-se în fotoliile parlamentului.

E bine, sau e rău?

S-a dezbătut și votat, de multă vreme, legea partidelor politice. S-a pornit, inițial, de la propunerea ca fiecare partid să aibă 2500 de membri. Stacheta a fost ridicată, apoi, și votată cu 10.000 de membrii (unii au propus chiar 25.000). Interesant că și opoziția a susținut ideea celor 10.000! Ca și partidul de guvernământ, opoziția, speră ca, prin această lege, micile partide, ce nu vor putea respecta acest număr, să li se alinieze, îngroșându-le rândurile.

Dar, nici unii din cei slabi, nici cei puternici nu pricep (sau poate le convine), că, electoratul, afectat de acea boală, care se numește „lehamite", nu va face decât să îngroașe rândurile „absenteiștilor", „apoliticilor". Poate că aceasta nu-i deranjează prea mult pe cei puternici, pentru că au convingerea că mai există mulți „proști", care să se lase păcăliți din nou.

Atât „pragul", cât și „legea partidelor", care în mod cert va avea termenul de intrare în vigoare scurtat pentru ca, partidele vizate, să nu aibă timp să se încadreze în prevederile ei, nu înseamnă altceva decât o lovitură dată democrației, o piedică în încercarea de a pătrunde în structurile europene, o rămânere pe aceleași poziții orientate spre „marea lumină" care ne-a cufundat în bezna jumătății de secol de comunism.

În toată această goană după putere, după câștiguri realizate prin fraude, corupție etc., care sunt șansele unui partid, care, prin însăși cererea de înscriere, membrilor „pe cuvânt de onoare că vin cu inimă și gânduri curate, că nu voi urmări niciodată, prin calitatea de membru, avantaje personale de orice fel și că, prin comportamentul meu în societate, voi contribui, după puterile mele, la realizarea unității spirituale și armoniei în țara noastră"? Concluzia: să ne întărim și noi cei slabi.

Dumitru PACEAG

TRIBUNA TINERETULUI

Pentru a nu mai cădea nimeni dintre voi, cei tineri, în genunea păcatului negru, ca acea parte nenorocită dintre ai noștri, și pentru a nu cădea blestemul nimănui asupra capului nostru, așa cum blestemă – în ceasul de pe urmă – partea cea decăzută pe înaintașii lor, luați aminte cu grijă: pregătiți-vă! Pregătiți-vă cu un ceas mai devreme. Oricât de fragezi, oricât de tineri, începeți școala caracterului. Cu cât sufletul, ca și trupul, este mai fraged, cu atât se modelează mai ușor și veți fi mâine mai folositori, și neamului, și societății, și vouă.

Toată pregătirea voastră se bazează, însă, pe iubire. Iubiți Biserica lui Hristos, iubiți-vă neamul, iubiți familia și pe părinții voștri, iubți școala și pe profesorii voștri. Din această iubire trebuie să vă faceți un cult. Ce este mai sublim decât cultul patriei tale și al părinților tăi, al Bisericii lui Hristos și al școalei?

Numai această întruchipare sublimă poate să fie religia voastră. Persistați în atingerea unui maximum de iubire. Puneți toată voința voastră în slujba acestei religii și calea spre fericire vă va fi deschisă.

Însă pentru o mai ușoară educare a voastră, se mai cere un lucru: *înmănunchiere de inimi*, înfrățire pentru același gând. Deci, încă un sfat: adunați-vă 5-6 prieteni, legați între voi adevărată prietenie, până la sacrificiu și, asemenea strămoșilor noștri, care se legau frați de cruce în inima codrului pentru răzbunarea căminului cotropit de dușmani, înfrățiți-vă cu sângele dorului vostru și răsădiți-vă în inimi – unul altuia – sâmburele caracterului.

Numai cu această pregătire veți putea mâine păși cu frunțile senine în lupta vieții sociale. Numai cu această pregătire veți înfrunta primejdiile luptelor și „România tare" va fi aureola sufletelor voastre.

La ce bun toate calculele de ordin material, când înșiși cei care aveau situații, bune în concepția materialistă, s-au lepădat totuși de ele și, asemeni primilor creștini, au îmbrăcat cămașa suferinței?

Totul este să știi să trăiești în ideal, căci atunci prin însuși faptul înțelegerii vieții pure, vei căuta să ai un căpătâi de ordin material, un suport de viață, prin care vei trăi, nu pentru care vei trai. Toate străduiniile din viață le faci cu tendința de a sluji mai bine idealul tău. Aceasta este legea firii (cine o înțelege): materia subordonată spiritului.

Prin urmare, trăind pe deplin idealul tău și concepând viața așa, vei reuși să mergi către liniștea sufletească. Invers, subordonând idealul tuturor calculelor de ordin material, niciodată nu vei ajunge la împăcarea sufletească. Prin aceasta dar, educația se începe de la cea mai fragedă vârstă. Pur, așa cum Dumnezeu l-a lăsat, sufletul tânăr cere un ideal.

Idealul pe care sufletul celor tineri îl cere, este idealul propriei firi, idealul pe care ei, cei tineri, îl simt în sufletul lor curat, li s-a relevat lor de la naștere. Acest ideal trăit după legile Dumnezeirii, nu mai este o himeră, un fluture după care omul fuge toată viața lui, și moare fără ca să-l piardă. Acest ideal este purtat în suflet, și omul merge cu el...

Sufletul copiilor este cel mai bun indicator, dacă un ideal s-a născut sau nu, prin ordinea legilor firești.

Dacă idealul manifestat găsește atașament în sufletul curat al copiilor, acest ideal se confundă cu înseși legile firii, așa cum au fost revelate în sufletul lor neîntinat. Așa s-a atașat idealul creștin, așa s-au atașat marile idealuri. Ei, copiii, au fost cei dintâi care să creadă și să-și afirme idealul, să lupte pentru el și să moară dacă este nevoie.

Dumitru P.

Partidul PENTRU PATRIE, la *alegerile locale* din 2/ iunie 1996

Partidul nostru a participat, la alegerile locale, prezentând candidați în opt județe (includem aici și Municipiul București). Începutul este – și o recunoaștem – modest. Dar noi ne-am propus numai să ieșim *din starea de așteptare*. În urma numărării voturilor am avut un succes modic! Un ales. La Consiliul județean Teleorman. Un consilier județean, adică. Când s-a hotărât – de către Conducerea Centrală – participarea, la alegerile locale, nu la rezultate ne-a fost gândul. Am dorit să se știe *că încă existăm și mergem înainte*. Obiectivul a fost – în felul lui – atins. Se știe că trăim și semnul nostru a fost văzut pe buletinele de vot. Au votat pentru noi, în cele opt județe, 10.648 de alegători. Vi se pare puțin? Vă asigurăm că nu suntem printre ultimii, din cele peste 150 de partide, care și-au depus candidați. Pentru consilieri județeni am fost pe locul 37. Iar la nr. de mandate pe locul 54. Puțin, dar de reținut.

Important pentru noi, de aici înainte, este să vrem să acționăm. Cu toții și fiecare în parte....

Acționați, făptuiți. Fiecare după putință și după cât i s-a dat din cer.

Redacția

BĂTĂLIA pentru reînscrierea Partidului PENTRU PATRIE la Tribunal, în conformitate cu recent aprobata „Lege a partidelor politice“, este obiectivul nr. 1 al formațiunii noastre în vara acestui an. În acest sens, apelăm la toți *camarazii* noștrii, de credință și suferință, de jertfă pentru neam, să lase la o parte *micile orgolii* și să fie alături de noi în această acțiune deosebit de importantă pentru viitor.

Să ne adunăm, cu toții, pentru a realiza acest deziderat – *10.001 membri fondatori. Să învingem inerția, individualismul, criticismul steril și oboseala.*

Calcă-te în picioare, frate, pentru *unitate*.

Unitate, calitate, credință, faptă!

P. „PP“

Cuvântarea ținută de dl. Emanoil Paraschivaș, Comandantul Taberei Balaciu, cu ocazia sfințirii monumentului *«Mormântul celor fără de mormânt»*

Dragii mei,

Nevoia omului de a găsi Paradisul pierdut s-a simțit din totdeauna. Implorarea semenilor noștri adresată lui Dumnezeu ca să deschidă poarta Raiului se întâlnește în toate colțurile lumii, în toate limbile, fie în cântece de jale, fie în scrieri înțelepte sau amare.

Pe timpul Mântuitorului, un tânăr cărturar, care căuta cărarea strâmtă a mântuirii, l-a întrebat pe Domnul Iisus: „Învățătorule, ce trebuie să fac pentru a mă mântui?“.

Răspunsu-i-a Cel prin care toate s-au făcut: „Cunoști Legea. Iubește-L pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău.“

A doua mare poruncă este: „Cinstește-ți părinții“. Adică pe tata, pe mama, bunicii, străbunicii și pe toți moșii și strămoșii din care este compus Neamul respectiv.

Și a treia poruncă, la fel de importantă, este: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuți.“

În aceste trei porunci sunt cuprinse toată Legea și Proorocii.

La noi, cel care a înțeles complet sensul Legii a fost Ștefan Vodă al Moldovei care, după fiecare război câștigat, înălța câte o sfântă Biserică, întru slava lui Dumnezeu. Dar, ca să nu lase loc cârtitorilor să interpreteze metaniile domnești, ca fiind niscai ifose de sorginte ușoară, după incredibila biruință de la Podu-Înalt, marele domn s-a înălțat în scări și a strigat tare, să-l audă toată lumea: „Să nu cuteze careva să-mi atribuie mie această victorie. Eu nu am făcut altceva, decât să orânduiesc armatele după legile războiului. Restul l-a făcut bunul Dumnezeu. De aceea, începând de astăzi, toată suflarea moldovenească va posti, timp de patruzeci de zile, numai cu pâine și apă.“

Acum, aici, o parte din aceia care din mila lui Dumnezeu au scăpat cu viață din încleștarea cu armata Diavolului, din temnițele comuniste, ajutați de tineri care-și cunosc menirea, au împlinit Legea Divină ridicând acest monument spre cinstirea fraților noștri uciși mișelește de-a lungul însângeratei noastre istorii. Primul martir a fost Burebista. Apoi Decebal, Ioan Vodă cel Cumplit, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu, Horea, Cloșca, Crișan, ajungând până în zilele noastre, când cei mai buni fii ai acestei țări au fost masacrați de „democrați“ și hoardele comuniste și aruncați în gropi comune, fără să lase, măcar părinților, mângâierea de a le pune la căpătîi o cât de mică luminiță sau să le îngăduie să cunoască locul unde au fost azvârliți.

Prin ridicarea acestei cruci, ce sprijină cu fruntea Cerul, am arătat iubirea acestui Neam față de Dumnezeu.

Sarcofagul, cioplit din piatră brută, reprezintă forța strămoșilor noștri din coapsa cărora s-a zămislit acest Neam de eroi.

Țărâna adusă aici, cu traista, din toate colțurile Țării unde s-au descoperit gropi comune, precizează, fără putință de tăgadă, că nu am cernut glia sfințită cu sânge de eroi, ci am înmănunchiat-o buchet, așa cum au fost vitejii noștri în luptă, buchet de lăcrămioare. Ei sunt frați buni de-ai noștri, fie că unii s-au numit Mohomed, alții Friț, Ianoș sau, marea majoritate, Ion.

De aceea îl rugăm pe bunul Dumnezeu să ne învrednicească, ca atunci când ne vom întâlni cu acești eroi, la sânul lui Hristos, să nu ne îmbrățișeze din milă, ci să fim vrednici de ei.

Amin .

TESTAMENTUL UNUI CONDAMNAT LA MOARTE

Nu plâng. Nu mai blestem, doar mă doare nimicnicia.
Sub acest ultim blasfem și în jug
Sunt cel din urmă rapsod
spre eșafod.
Îmbrățișând pământul, aerul, soarele și veșnicia,
Salut libertatea fraților mei de la plug!

Nu plâng. Nu mai blestem, ci mă caut în azururi
Pe cimentul-osândă, prin coclauri de ceață,
printre aștri-înfrângeri,
Trudită-i cărarea ce duce spre lumea de-a pururi—
cărările plângeri.
Sărută-mă moarte, cu foamea, cu fierul
cu dinții-cătușe, cu buzele tale de gheață.
Sunt cel din urmă rapsod
spre eșafod.
Mi-e inima lacrimi și sânge, mi-i cerul
cernit a prohod...

iulie, 1959; în Celula Morții, Botoșani

V. BLĂNARU-Flamură

PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE

REFORMA MORALĂ A SOCIETĂȚII (I)

Societatea românească actuală se caracterizează, la 6 ani de la evenimentele din decembrie 1989, ca fiind în plină dezagregare a structurilor sociale și această dezagregare este imposibil de combătut cu metodele de care dispune Guvernul actual.

Aceste metode se dovedesc inadecvate și inoperante deoarece nu sunt rezultatul unei gândiri social-politice coerente.

Așa cum s-a văzut, și cum se vede, scopul social-politic al Guvernului actual este acela de a transfera metodele vechii puteri, ale nomenclaturii comuniste, în condițiile economiei de piață. Iar pe nomenclaturiști a urmărit și reușit să-i tranforme în capitaliști.

În această situație energiile creatoare ale națiunii nu pot fi orientate către un scop comun – reconstrucția națiunii – ci sunt dispersate, deturnate spre obiective artificiale.

Ținând seama de acest context, supunem spre analiză și dezbatere, în consfătuirile grupurilor, din cadrul organizațiilor comunale, județene și de sector, următoarele puncte de vedere privind instituțiile prin care supraviețuiește națiunea:

1. BISERICA

Dacă până la instaurarea dictaturii comuniste morala creștină a neamului nostru respecta structura biplanară a existenței umane și anume: planul relațiilor sociale și planul relațiilor transcedentale, cu rol determinant asupra primului, comunismul, de fapt, le-a anihilat, pe ambele, reducând existența umană la biologic.

Pentru a putea distruge planul transcedental, Statul comunist a distrus Biserica, ca instituție, sistemul de învățământ și personalitățile marcante, iar, pe planul relațiilor sociale, a distrus dreptul la proprietate înstrăinând astfel omul de Dumnezeu, de aproapele său și de sine.

Biserica, ca instituție pământească și transcedentală, purtătoarea și principala responsabilă a menținerii tradițiilor moralei creștine în structura socială, a suferit în perioada comunistă cele mai dure lovituri.

Statul comunist, stat prin excelență ateu, neputând, din motive de politică externă, să interzică Biserica, așa cum a făcut cu proprietatea privată, prin naționalizare, în interesul partidului stat, a reușit să și-o aservească în cea mai mare parte, decimând, în închisori, slujitorii acesteia, dărâmând biserici, închizând mănăstiri, confiscând bunuri și, ulterior, supunând clerul unui dur proces de reeducare a reușit o cvasi-„îngenunchiere“ a instituției și slujitorilor ei.

În condițiile actuale, Biserica are datoria de a-și clarifica, în sânul ei, problemele ce le are, în așa fel, încât, să poată avea din nou demnitatea de a redeveni purtătoarea stindardului credinței și etalonul moral al neamului.

În prezent, slăbiciunea Bisericii Ortodoxe este evidentă. O dovedește ușurința cu care societatea românească este penetrată de tot felul de pseudoreligii, de neîntâlnit altă dată pe teritoriul României.

2. ÎNVĂȚĂMÂNTUL

Ca instituție fundamentală, cu rol în formarea intelectuală a noilor generații, învățământul a fost și el pervertit de comunism și transformat într-un mecanism de propagandă și îndoctrinare a viitorilor adulți. Suprimarea religiei în școli, promovarea de cadre pe baza altor criterii decât cele profesionale, utilizarea elevilor în iluzorii activități economice și chiar politice, a căpătat o deosebită importanță, și a făcut ca exigențele pregătirii să scadă. S-a ajuns chiar la cazuri de analfabetism.

În vederea reconstrucției învățământului românesc, partidul nostru consideră de importanță majoră aplicarea următoarelor măsuri:

a) Învățământul gimnazial: cere introducerea studiului religiei. Această activitate trebuie efectuată numai de slujitori devotați, care să verifice și să aplice, în viață, concret, morala creștină;

b) Redactarea unor noi manuale școlare din care să fie eliminate formele de politizare sau de ascundere a adevărului, atât direct cât și prin omisiune. Manualele trebuie să devină coerente din punct de vedere științific și să fie într-adevăr contemporane;

c) Acordarea unei importanțe deosebite, ca întindere și ca valoare, științelor umaniste;

d) Selectarea, cu deosebită atenție și pe baza unor criterii foarte precise de apreciere, atât profesională cât și comportamentală, a corpului didactic, în scopul creșterii autorității sociale a acestuia, cu precădere în mediul rural.

Partidul nostru nu se opune nici unei forme de învățământ particular sau minoritar, cu condiția ca aceste forme de învățământ să aibă programa și manualele avizate de forurile administrative în drept.

Partidul nostru susține gratuitatea învățământului de stat și acordarea de burse elevilor merituoși.

e) *Învățământul superior:* Partidul nostru susține autonomia universitară, ca singura formă prin care este stimulată, în acest sector, pregătirea tineretului.

Nu vom face nici un fel de discriminare între formele de învățământ: de stat, particular sau confesional în limba română. Cu privire la formele de învățământ superior, în limbile minorităților naționale, susținem ca examenul de admitere și licență, cursurile să se desfășoare numai în limba română, limba de stat a României.

Pentru încurajarea studenților merituoși, susținem acordarea de burse, indiferent de forma de învățământ, de stat sau particular; de asemenea cerem instituirea de burse pentru studenții ce vor să-și perfecționeze cunoștințele în străinătate.

În aceste condiții, Partidul nostru consideră că se va putea asigura progresul general, cultural și profesional și se vor da șanse egale tuturor celor ce-și dovedesc puterea, valoarea și calitățile, aptitudinile și aspirațiile în vederea formării unor elite culturale și profesionale ce vor putea deveni realele viitoare clase conducătoare ale României. Ele vor promova mai departe, în viitor, fundamentele principiului demofiliei sociale și anume: disciplina, munca, educația, ajutorul reciproc și onoarea.

Partidul „PENTRU PATRIE“

PP CURIERUL INFORMATIV al partidului PENTRU PATRIE 5

În apărarea credinței strămoșești

Comunismul, adus și instalat, cu ajutorul tancurilor sovietice, încă dela debutul său în România, a făcut tot ce a fost omenește posibil să ne distrugă ca neam.

Gheorghiu Dej este primul care lovește Biserica Ortodoxă Română trimițând în închisoare și în lagăre mii de preoți. Ceaușescu, speriat de presiunile externe, a renunțat la arestări, dar, discret, a trecut la demolarea a sute de biserici.

Urmașul celor doi, Președintele „democrației originale", a schimbat tactica. Pe de o parte, la toate manifestările, nu pregetă să țină în mână lumânări și să-și facă cruci cât mai mari. Pe de altă parte continuă opera înaintașilor permițând sectelor din Occident să lovească în Biserica Ortodoxă. Acum, pentru un pumn de dolari, Ministerul Învățământului, alte organisme statale, au permis cazarea și ținerea la București a Congresului Mondial al sectei „Martorii lui Iehova".

Fiind vorba de o periculoasă sectă, care atentează chiar și la siguranța statului – interzicând membrilor săi satisfacerea serviciului militar – să ne alăturăm, cu toată hotărârea și să susținem, prin toate mijloacele, chemarea tineretului universitar, redată în întregime pe aceste pagini.

M. Dumitrescu

Atenție la
PERICOLUL IEHOVIST!

Sectă fanatică și criminală, organizația **"Martorii lui Iehova"** ascunde sub masca credinței uriașe interese materiale, **politice și oculte.**

Martorii lui Iehova luptă împotriva creștinismului precum și împotriva oricărui stat, de aceea sunt interziși în multe țări. **Ei urmăresc dezbinarea neamului și învrăjbirea noastră religioasă.**

În luna iulie, această **periculoasă** sectă organizează în București **un congres mondial,** la care intenționează să participe **40.000 de iehoviști.**

ROMÂNI, luptați împotriva desfășurării acestui congres!

ROMAS

Motto: *„Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească ,de va fi cu putință, chiar și pe cei aleși".*
(Matei 24,24.)

Prea Cucernice Părinte,

Motivul pentru care ne adresăm clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române este determinat de acțiunea prozelitistă a organizației religioase **"Martorii lui Iehova"**, una dintre sectele cele mai periculoase care și-au făcut apariția la noi în ultimul timp.

Decizia unor factori străini, de spiritualitatea și de ființa românească, de a aproba desfășurarea **CONGRESULUI MONDIAL AL MARTORILOR LUI IEHOVA**, în perioada **19-21 iulie a.c.** pe Stadionul Național din București, la care vor fi prezenți peste **40.000 de iehoviști din toată lumea**, este de neîngăduit într-o țară care s-a declarat ca fiind creștin ortodoxă într-o proporție covârșitoare de 89 de procente.

Aprobările obținute de acești ***"lupi în piei de oaie"*** pentru Stadionul Național, plătind foarte mulți bani unor funcționari încântați de vederea dolarilor, ca și aprobările de cazare în căminele studențești, cu riscul izgonirii studenților din propriile camere, dovedesc intențiile de dezbinare religioasă și națională ale iehoviștilor.

Dincolo de metodele practicate amintim câteva dintre rătăcirile acestora: respingerea Sfintei Tradiții, necredința în Sfânta Treime, tăgăduirea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, respingerea cultului Maicii Domnului, respingerea cinstirii sfinților și a Sfintelor Taine, necredința în nemurirea sufletului și nu în ultimul rând combaterea Sfintei Biserici Ortodoxe și a preoților ei ș.a. nemaiamintind influențele nefaste care le au în domeniul social și politic.

Toate acestea ne îndreptățesc să credem că pentru apărarea credinței strămoșești, alături de rugăciunile și celelalte slujbe de care avem nevoie pentru alungarea ereziilor sectare, credem că o informare mai aprofundată asupra pericolului pe care îl reprezintă secta „Martorii lui Iehova", pe care slujitorii Bisericii să o facă credincioșilor este necesară. Totodată, dacă „Congresul" nu va fi suspendat, să dovedim că știm să ne apărăm credința nu numai prin vorbe ci și prin fapte.

Credem că împreună, preoți și credincioși –, cu ajutorul lui Dumnezeu – trebuie să ne opunem, cu toată forța, desfășurării acestei adunări a sectei „Martorii lui Iehova".

DUMNEZEU SĂ NE AJUTE!

ROMAS

Proprietatea agrară și mecanizarea

Ceea ce milenii de cultură și civilizație umană au stabilit ca regulă de drept, minimum de moralitate, pentru ca o colectivitate omenească să dăinuie și să prospere nu trebuie nesocotit în numele nici unei ideologii, oricât ar părea ea de ispititoare. Ordinea de drept, statul întemeiat pe lege și respectul legii, este, după opinia mea, mai presus decât orice „înoire". Experiența mileniilor nu trebuie să fie neluată în seamă. Consider că omul nu trebuie să fie material de experimentare al nici unui sistem, mai ales când acesta este întemeiat pe întunericul urii, pe ateism. De aceea susțin că nu se poate ca în numele mecanizării, introducerii noului în agricultură, să călcăm în picioare principiul libertății și al proprietății, să distrugem legătura dintre țăran și pământul pe care îl muncește, relațiile familiale ce se cristalizează pe sentimentul proprietății, dragostei de pământ care leagă omul cu fire nevăzute de natură și îi creează temelia unei moralități sănătoase, inspirată din ordinea firească a lucrurilor, așa cum ni le înfățișează natura.

Pentru folosirea noilor mașini agricole nu este necesară restructurarea proprietății agrare. Să luăm, spre exemplu, industria morăritului. Spre a trece de la râsniță, la moara cu pietre și apoi la valț, n-a fost necesară nici o imixtiune în ceeace privește proprietatea agrară. Alt exemplu: seceratul și treeratul grâului. De la secere și mlăciu la aria cu cai, secerătoarea mecanică, batoza și combina, la fel, nu este necesară revoluționarea proprietății agrare.

În vremuri de libertate, când au apărut batozele, țăranii făceau „arii", unde se întrajutorau pe relații de familie și vecinătate, fără să se producă modificări asupra proprietății pământului. Când au apărut combinele –, mașini agricole care seceră și treeră în același timp, – din cauza pacostei comuniste lucrurile n-au mai mers în ordinea lor firească dată fiind exproprierea țăranilor, proletarizarea lor de către Partidul Comunist Român.

Chiar în existența proprietății agrare parcelare, – prea mică spre a fi economicește viabilă –, și fragmentare, – alcătuită din parcele așezate în locuri diferite –, în asolamentul bienal, grâu-porumb, îmi amintesc că la noi, la Scornicești, țăranii puneau „la pădure" toți grâu și „la rând" (adică în partea dinspre răsărit) toți porumb, și anul următor schimbau încât tot platoul dinspre pădure era numai porumb, iar cel din partea de răsărit numai grâu.

În concluzie, consider că mecanizarea agriculturii, lucru firesc, necesar, nu poate justifica barbaria „colectivizării agriculturii" și păstrarea în continuare a „cuceririlor revoluționare", adică a structurilor create de comuniști în agricultură.

ing. Victor ENE

RISCUL APATIEI

Toate măsurile socio-politice aplicate de emanații revoluției, n-au făcut altceva decât să înăbușe orice interes pentru valorile reale ale democrației în sufletele entuziasmate de smulgerea din chingile tiraniei, și să le stârnească celor sărmani nostalgia după surogatele oferite de analfabeții epocii apuse.

Să nu uităm că reforma, pe care n-o contestă nimeni ca fiind necesară, e o chestiune de obiectiv în sine, ca finalitate și nu de metodă dictată de interese de clică ori de impostură evidentă.

Reforma, chiar radicală, nu presupune o liberalizare anapoda cu tentă de favorizare fățișă a uneltelor devotate puterii.

Nu înseamnă haos economic și încurajarea incompetenței profesionale pe spesele cetățeanului.

În toate unitățile economice și industriale au rămas intacte structurile socialiste ce și-au întemeiat nepriceperea pe cifre false și pe minciuni poleite cu luciul aparențelor.

Nivelul de trai a scăzut cutremurător în toate familiile ce se limitează exclusiv la câștiguri licite și la muncă cinstită.

Statul, deși trâmbițează cu emfază privatizarea, a rămas proprietarul contestat al tuturor mijloacelor de producție și cu multă parcimonie a catadixit să accepte câteva societăți comerciale, dar și aici și-a păstrat partea leului din posesiune și cuvântul hotărâtor în decizii. Eșecurile evidente se încearcă să se minimalizeze cu pseudo argumente cum că și în alte țări se întâmplă la fel. Emanații pârâți refuză cu încăpățânare să-și privească hidoșenia bicisniciei în oglinda realității și impotența specifică îmbătrânirii în ticăloșii. Se încearcă fel de fel de justificări care de care mai ilariante și nu se acceptă adevărul nud că suferim pe toate planurile de confuzie politică, de sărăcie competițională și de mediocritate ideatică. Prețuri astronomice și salarii de mântuială nu înseamnă economie de piață. Convertibilitate artificială nu înseamnă însănătoșire financiară, ci doar autoînșelare că ruinarea evidentă poate fi stăvilită cu unguente și paleative.

Dezastrul economic în care înotăm din greu, haosul industrial cu care ne confruntăm, de la încredințarea mandatului reprezentanților criptocomunismului deghizat în veștminte de operetă, cataclismele sociale, ce se succed vertiginos, demonstrează, cu prisosință, nepriceperea acestora în a ne mai conduce.

În consecință, avem nevoie de o guvernare de oameni valoroși în sine și cu caractere ferme, în stare să ne salveze din mocirla desnădejdiilor în care înotăm de aproape șase ani și care să nu se mulțumească doar cu oblojirea buboaielor ce ne macină vigoarea socială. Dacă nu apelăm deschis la cei mai buni și cei mai curați dintre noi și nu le dăm posibilitatea, prin acordarea creditului nostru electoral, să ne mântuiască de mafia incompetenței și de clica impostorilor, riscăm să retrăim epoca torționară și să sucombăm sufocați de miasmele propriei noastre inconștiențe.

Dumitru CRISTEA

GENUNA PITEȘTI

Ogradă a nimicirii și munte de alean. De tine nu se-atinge nici zeu, nici pământean. Cuvintele-s doar boabe, ce se silesc, în van, să-ți întrevadă afundul. Dar, chiar de s-ar pricepe vreo minte ascuțită să-ți sfârtece lăcata, opreliște prea sfântă ar amuți-o 'ndată, mustrând-o mai apoi. O candelă s-aprindem și poate o rugăciune, ne lasă Cel Puternic să o clădim plângând.

Apoi, pe bâjbâite, vom căuta cărarea ce duce spre cățuia .... din martiri.

Deși curaj în piepturi avem, și-am dovedit-o, dar drumul alb, ca neaua, ni-i teamă să-l călcăm. Pe el nu urcă pasul nici unui împărat, ci doar cel de fecioară cu sufletul curat.

Scriind, sfios, pe frunte, o cruce cât mai mare, am prins puterea atâta cât capul să se salte oleacă din țărână. Puternice Părinte! Se vede sus, la Tine, ciorchinul ce îl stoarce pe când era doar pârgă în anii nepliniți.

I-aud și-acum îndemnul de stâncă neclintită: „Lovește-mă mai tare! Nu vezi că-s ostoit? Fărâmă-mi mai degrabă schilavul ăst de tină! El singur stă în calea-mi spre cerul lui Hristos"...

Acum se joacă-n soare și cată către-acia ce n-au putut să zboare. În ochii de lumină nu e amar sau pică, ci doar suspin duios.

De n-ar fi fost și stele în hruba cu gunoi, grozava răstignire s-ar depărta de noi, lăsând în urmă dâra ce-o lasă un strigoi.

A fost acolo luptă cu sânge și năduh. Au cine poate spune, afar' de Sfântul Duh, care ofta mai tare? Cel ce lovea cu sete, cruntat că n-are cum, sau cel ce privea cerul și se gătea de drum?

Erau atunci și fiare ce schingiuiau cu ură, urlând, cu râs besmetic, că pe Hristos îl fură. Dar ăst pumn de nemernici nu-ncap în amintire și e păcat să-i numeri cu cei ce în privire au rouă care cere, iertare, nu secure...

E. P.

Bătrînețe haine grele...

Credem că unul din parametrii ce ar trebui să măsoare productivitatea muncii în societate ar trebui să fie și raportul dintre pensie și salariu. Cu alte cuvinte, o societate care asigură pensionarilor un trai decent și demn, poate fi considerată ca o societate bine organizată, bine condusă, în sânul căreia toate păturile sociale sunt retribuite corespunzător, respectiv cu un înalt grad de productivitate a muncii. O astfel de societate este posibilă numai atunci când legile, mai ales cele nescrise, ale economiei sunt lăsate să-și desfășoare subtilul lor joc. La ceasul când ne pronunțăm, eforturile unor de a mări productivitatea muncii în anumite sectoare, sunt, de la bun început, sortite eșecului. Un Iliescu, activist ce a contribuit din plin la desfigurarea profilului economic al țării, nu obosește în a se plânge de scăderea productivității muncii, dar nu suflă un cuvânt despre nenumăratele ramuri industriale păguboase, menținute încă în funcțiune, evident, cu prețul unor uriașe eforturi financiare. Spaima comuniștilor de producerea șomajului se explică numai prin incapacitatea lor de a asigura cadrul legislativ adecvat ivirii unor astfel de situații.

Pensiile de batjocură ale tuturor românilor, mai puțin ale foștilor slugoi ai regimului, reflectă nemilos de dur tragedia economiei noastre. Naționalizarea a găsit o economie de piață, respectiv o industrie, care se dezvolta corect în direcția cea mai potrivită României. După naționalizare, comuniștii, inițial prin anii 1959-1963, au procedat la supraetajarea, extinderea vechilor unități industriale naționalizate, păstrând vechea direcție de dezvoltare, fără a-i aduce corecțiile ce le-ar fi impus legile economice, dacă acestea n-ar fi fost sufocate prin actul naționalizării. Chiar așa stând lucrurile, direcțiile de dezvoltare ale industriei erau departe de a prezenta aberațiile actuale. Sub Ceaușescu, mai ales, au apărut nenumărate combinate păguboase, combinate care au umplut buzunarele celor ce au decis construirea lor.

Am întâlnit, între alții, un director tehnic de centrală care mă asigura că la întemeierea unităților din centrala respectivă, majoritatea noi, se avusese în vedere marketingul realizat la... New-York, cu privire la direcțiile de dezvoltare ce se impuneau la vremea respectivă!!! A acuza numai „activiștii" de prăbușirea României, fără a ține cont de sugestiile sosite din Vest, înseamnă a uita că cei ce-au livrat liniile de fabricație, tehnologiile etc., cu care se fudulea Partidul, și care au făcut mari și serioase profituri, sunt, mai întâi, marea finanță care prin creditele acordate lui Ceaușescu a înlesnit pătrunderea marilor firme în România, apoi marii industriași și, evident, acoliții lor. Bancherii de astăzi, cei ce nu-și vor rupe gâtul niciodată, provin din rândul celor ce au finalizat ori înlesnit tranzacțiile aferente noilor investiții, la vremea respectivă. Din păcate, bisturiul ce-ar trebui să taie în carne vie, să racleze, mai ales, industria românească, întârzie să apară. Mai rău, neștiind alte căi de căpătuială, vechii au pornit la „retehnologizarea" anumitor ramuri, neproductivitatea acestora fiind pusă pe rămânerea în urmă etc.

Lesne de înțeles că achiziționarea de noi „mijloace de producție" va aduce și în buzunarele celor implicați câte ceva... În acest mod, evident, se va evita... șomajul, ipostază atât de dragă comuniștilor, numai că nici productivitatea muncii nu va crește, cele păguboase producând în continuare pagubă. Ca-n dansul bilelor de biliard, pensiile nu vor putea ține pasul cu sveltul suiș al prețurilor, astfel că grelele haine ale bătrâneții se vor dovedi anevoie de purtat.

O vastă și amplă acțiune de împroprietărire, care să atragă falsele mase proletare, artificial creeate, limitarea la menținerea numai a acelor industrii, vitale pentru neam și țară și a celor rentabile, firește, iată după noi, una din căile de ieșire din impas, de asigurare a unui nivel de trai decent celor ce, fără voia lor, au fost alungați de la sate și transformați cu forța în proletari, după ce li se luase și cenușa din vatră...

Dumitru CONSTANTIN

CONSOLAREA DIN URMĂ*

De-am răstigni iubirea și-n imagini
ar sta cu ea dreptatea la un loc,
de-am stinge și lumina sub obroc,
scriind pentru nevolnici mii de pagini,
    de-am măsura durerea în suspine,
    iar clipa așteptării la cântar,
    de-am vrea puterea fără de hotar
    și tot n-ar fi de-ajuns cât se cuvine.
De-ar fi s-asculți o *predică pe munte*,
    dând tu prinos măcară tot atât,
    de-am săruta pe cei ce ne-au urât,
    la braț cu ei disprețul să ne-nfrunte,

n-ar fi de-ajuns nici dacă-n vremi incerte
am scormoni credința din pristol;
doar prea puțin ca sângele-obol;
să-l pună-n chivot cei ce vor să ierte.
    De-am răsădi, alături cu ciulinii,
    un crin, apoi l-am arunca în iad,
    de-am izgoni din templu și pe Gaad,
    poruncă dând să aibă rod smochinii
De-am îndrăzni să ardem sub arcade
și ultimul descântec pus pe răni,
de-am cere harul sfintelor mătăni',
și tot n-ar fi atât cât ni se cade.
    Căci s-a desprins din hăuri nebunia
    s-arate-apocalipsa în oglinzi;
    atâta rău cu mintea nu-l cuprinzi,
    chiar de-am croi din dragoste mânia.
De socotim speranțele pronaos
și geamătul din urmă legământ,
azi împletesc cunună din cuvânt
s-o pun pe fruntea oricărui din haos.
    Iar mâine, când voi-va să străpungă
    imensul van același nicăieri,
    de-am vrea răspaltă, lacrima de ieri,
    va fi și-atunci atât, să nu ne-ajungă.
Oprește dar, cetatea e-n ruină,
aruncă-ți spada-n cui, armura, tot,
Nu vrem nimic, sărmane *Don Chihot*,
ascunde-ți rana deci, și-acum te-nchină...

Vasile BLĂNARU-Flamură

* **Crini printre zăbrele**

Din poemele unui fost condamnat la moarte

Comuniștii și înlăturarea „exploatării omului de către om”

Comuniștii au avut, și au, ca justificare a ceea ce au făcut, și fac, principiul moral al înlăturării „exploatării omului de către om“, făurirea în final a societății comuniste.

Comunismul a fost și este un *ideal moral* în sensul „bunei înțelegeri între oameni“, de aceea căile de a ne apropia, omenește posibil, de acest ideal (pe care-l are și creștinismul), trebuie alese cu grije, spre a nu ne rătăci pe drum, ori căile alese de comuniști: ura, minciuna și violența nu pot duce în nici un caz la pace pe pământ.

Socialismul, ca ideal politic, corolar al Sociologiei, știință ce are ca obiect societatea omenească, ne pune la îndemână unele sugestii de îmbunătățire a activității politice, de conducere a societății, dar, pentru a da roade, este necesară probitatea, virtute pe care n-au avut-o, și n-o au comuniștii.

Înlăturarea „exploatării omului de către om“, componentă a bunei înțelegeri între oameni, pacea pe pământ, cât și a unei judicioase restructurări a societății omenești, în lumina științei sociologice, este aplicată de comuniști prin dictatura proletară, fără respectarea legilor morale, juridice și economice, ceea ce duce la rezultate contrarii bunei înțelegeri între oameni, pentru că se folosesc căi și mijloace nepotrivite.

Partidul Comunist, având ca teoreticienii ai săi pe Marx, Engels, Lenin, Stalin, a presupus cauză a relelor proprietatea privată și a considerat că prin înlocuirea ei cu proprietatea de stat, înlocuirea liberalismului economic cu etatismul economic, se înlătură „exploatarea omului de către om“ realizându-se raiul pe pământ, paradisul sovietic.

Din Știința Economiei Politice și Istoria Doctrinelor Economice cunoaștem cei trei factori de producție: natura, munca și capitalul și că, Marx este de părere, că, munca este singurul producător de valori, spre deosebire de Quesnay care consideră natura, iar Adam Smith capitalul, ca principal factor creator de valori.

Marx susține că forța de muncă este o marfă, care, cumpărată și folosită, produce valoare și această valoare este mai mare decât este necesar pentru ca forța de muncă să se reproducă. Partea necesară reproducerii forței de muncă formând valoarea, iar ceea ce prisosește este plusvaloarea, partea încasată de capitalist, constituind exploatarea, adică „exploatarea omului de către om“.

Comuniștii promiteau că, odată muncitorii scăpați de capitaliști, le va reveni lor plusvaloarea și că se va instaura bunăstarea, ori nicăieri unde comuniștii au venit la putere n-au dat plus-valoarea muncitorilor, iar nivelul de trai a fost mai scăzut decât la capitaliști.

În timp ce marxiștii erau în opoziție, dacă un intreprinzător oarecare instituia munca în acord, atât comuniștii cât și social democrații făceau mare scandal că aceasta este cea mai odioasă formă de „exploatare a omului de către om“, iar când în România au venit la putere comuniștii și au desființat proprietatea privată, munca în acord a fost generalizată!

La întrecerea dintre „socialism“ și capitalism s-a spus că sistemul „socialist“ este superior, dar poporul Rus nu este la înălțimea acestui sistem, în schimb în Germania de Răsărit, nemții fiind muncitori, cinstiți și disciplinați, lucrurile merg foarte bine și muncitorii din Răsărit o duc mult mai bine decât cei din Apus. În Răsărit e bine, iar în Apus e rău. Când s-a ivit ocazia, s-a produs o spărtură în gard, cei din Răsărit au început să fugă în Apus. În aceste condiții, când nimeni nu fuge de bine, nu s-a mai putut susține, în nici un fel, varianta bolșevică. Atunci când s-a comparat nivelul de trai al celor din Răsărit cu al celor din Apus s-a văzut la lumina zilei că nivelul de trai a celor din Răsărit era un sfert din a celor din Apus, raportul unu la patru. Orice argumente în fața evidenței au fost de prisos...

În România, Ceaușescu făcea confuzie voită între salariul nominal și cel real, căutând să ne convingă că bunăstarea crește odată cu creșterea salariului nominal, în vreme ce se vedea cu ochiul liber scăderea continuă a nivelului de trai.

După decembrie 1989, când, de pildă, marinarii români și-au comparat nivelul de trai cu cel al confraților de breslă din afara „socialismului“, au constatat că raportul era de unu la patru în defavoarea românilor.

Urmare a evenimentelor din decembrie 1989, în România, comuniștii s-au regrupat în *Frontul Salvării Naționale*, au uitat de înlăturarea „exploatării omului de către om“ și s-au arătat hotărâți să păstreze puterea în noile condiții, înscriindu-și privilegiile drept rezultat al „cuceririlor revoluționare“.

Nivelul de trai al muncitorilor a scăzut și scade în continuu și cum nu mai pot da vina pe burghezo-moșierime, ei spun că opoziția democratică este răspunzătoare pentru că obstrucționează aplicarea protecției sociale pe care o au ei în program! Protecția socială umple un gol, dar nu contribuie la creșterea productivității, la înfăptuirea produselor, la bunăstare.

Și atunci?...

Victor ENE

PP Editor: Partidul „PENTRU PATRIE“
Secretar general de redacție: George URSA
Corector: Mircea RAȚIU
* Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie. Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.
Corespondență: Partidul „PENTRU PATRIE“ – C.P.8–27, București.
I.S.S.N.: 1224 – 5852
Tipar: grupul drago print
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147, sector 5 - București; Tel.: 335.93.18, Fax 337.33.77